

HEP SONDAN BAŞLAR

—
Türk
Edebiyatı
Roman
—

TAÇLI YAZICIOĞLU

Taçlı Yazıcıoğlu, Manchester Üniversitesi, İnsan Bilimleri Fakültesi'nden kazandığı bursla doktora derecesini aldı. Çeřitli niversitelerde ders verdikten sonra kültür ve tktim üzerine yaptığı çalışmalarla doçent oldu. Yaşamının bir kısmını İngiltere, Guatemala ve Kanada gibi ülkelerde geçirdi. Bilkent niversitesi'nden bilgisayar mühendisliği ve işletme yüksek lisans dereceleri vardır.

Vaktinin tamamını edebiyat ve roman yazmaya ayırmak için akademisyenliği geride bırakan yazarın ilk romanı *Hep Sondan Başlar* 2019'da, ikinci romanı *İncirlik Yazı* 2024'te yayımlandı. Anı-öykülerinden ikisi *Adana'ya Kar Yağmış* (2006) ve *Eniřte Risalesi* (2019) derlemelerinde yer aldı. Günümüz kültürünün farklı hallerini ele aldığı denemeleri çeşitli dergilerde düzenli olarak yayımlanmaktadır. Rock, fotoğraflık ve üniversitede yan dal olarak okuduğu arkeoloji ile sanat tarihi yaşamında özel bir yer tutar. Adana'da doğmuştur. Bir kızı var ve İstanbul'da yaşıyor.

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTABI

İncirlik Yazı

HEP SONDAN BAŞLAR

Yazan: Taçlı Yazıcıoğlu

Editör: Senem Kale

Yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Ekim 2025 / ISBN 978-625-5683-33-5

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Taylan Polat

Kapak görsel: Alfred Hitchcock, To Catch A Thief (Hırsızlar Kralı), 1955

Sayfa uygulama: Gökçen Yanlı

Baskı: Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Hep Sondan Başlar

Taçlı Yazıcıoğlu

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Sanem'e

Yaşam yalnızca geriye doğru anlaşılabilir,
ama ileriye doğru yaşanmak zorundadır.

Søren Kierkegaard

Sondan Başlamak

6 Haziran 2014

Aklıma nedense her şeyin başlangıcı olarak üniversitedeki o söyleşi değil de, ilk romanımı yazışım geliyor. O roman beğenildiği için diğer romanlarımı yazabilmiş, o söyleşiye davet edilmiştim. Bu anı diğerleriyle kadar çok birleşip kesişiyor ki, belirli bir ânu anımsayana dek seyrelip zayıflıyor. Oysa ilk an dediğimiz zaman birimi insanın hafızasına derinden kazınmış olmalı ve sanki hep bir anda aklına gelmeli.

Belki çok daha öncesine, ta doksanların ortasında gazetelerin internetten okunabildiği ilk zamanlara, o New Jersey sabahına geri dönmem gerek. İşte o sabah bilgisayarımın ekranından Ece Beyhan'ın yazısını okuduğum ya da fotoğrafını gördüğüm an başlamış olabilir her şey. Sırf o yazısı beni şaşırttığı için sonrasında hep takip etmedim mi onu? Gerçi o gün de, kardeşim o yazıyı önermese belki haberlere bakmaz, o yazıya rastlayamazdım. Sabah mahmurluğuyla çocukken yaptığım gibi pencereimde zıplayan kar kristallerinin eğlencesine dalabilir, amansız Kars kışlarını hayal edebilirdim. Daha büyük olasılık, tatil günü olduğundan yalnız olmayabilirdim. Peki, o yazıyı o gün okumasaydım, bir daha Ece'nin hiçbir yazısına rastlamayacak mıydım? Hem sadece yazı mıydı dikkatimi çeken? Fotoğrafçıya verdiği sıkıntılı pozun

bile albenisini gizleyemediği, tekrar tekrar baktığım o güzel yazar da değil miydi?

Çoğu beni gülümseten bu düşünceler uzar da gider. Her şeyin başlangıcını internetin keşfine, hatta kardeşimin doğumuna kadar bağlamak da mümkün. Belki hepsi doğrudur ya da hepsi yanlış... Yaşamda neyin neyi tetiklediğini kim bilebilmiş ki! Ancak şu an biraz daha düşününce, en çok o günkü söyleşide o kadar öğrencinin önünde söylediklerimde karar kılmak daha doğru görünüyor. Bu yüzden sanırım tam o andan itibaren anlatmaya başlamam gerek.

Günlerden cumaydı, 16 Mayıs 2008 Cuma, saat 13:30. Dışarıdan bakınca kalabalık karşısında gerçekleştirilen herhangi bir üniversite etkinliği gibi görünüyordu. Öğrencilerin birbirlerine benzer halleri, hep bir ağızdan konuşmaları ve sabırsızlıklarıyla diğerlerinin aynısı... Tek fark içimin içime sığmamasıydı. Bunu önce o canlı bahar gününe sonra öğrenciliğimin geçtiği duvarlar arasında olacağıma bağlamıştım; üniversitemi çok severim. Ancak ne oraya ilk davet edilişim ne de o salonda ilk konuşma yapışımı. Neden heyecanlandığımı aşağı yukarı tahmin ediyor ama kendime itiraf edemiyordum.

O gün iki öğrenci temsilcisi tarafından kapıda karşılanmış, yıllar yılı yürüdüğüm yolu çıkartamazmışım gibi büyük bir özenle salona kadar götürülmüştüm. Salon önceden dolmuştu; açık pencerelerin geniş pervazlarının önüne dayanarak bizi ayakta dinleyecek öğrencilerin sayısı hiç de az değildi. İçeri dolan taze bahar havası, çiçekler ve böcekler, sadece benim içimi değil, hepimizi şöyle bir kıpırdatıyordu, o kesin. Bu tür söyleşilere hocalardan pek gelen olmazdı; öğrencilerle biz bize olacaktık. İçeri girdiğimde diğer konuk Ece Beyhan da yeni gelmiş olmalıydı, birileriyle el sıkışıyordu. Yanına gittiğimde bana da şöyle bir göz atıp elimi sıkımişti. Yüzündeki ifadenin ne anlama geldiğini çözememiştım. Öğrencilerin bize anlatacakları bitmek bilmediği için çözecek fır-

satım da pek olmamıştı. Kendi aramızda bir çift laf edmeden yerlerimize oturmuş, hemen söyleşiye başlamıştık.

Salona dolmuşmuş öğrencilere göre Ece sağda, ben solda otuyordum. Okulun demirbaşı sehpalardan biri yine sahnenin tam ortasında, ta benim öğrenciliğimden kalma derileri aşınmış sert koltuklar da iki yanındaydı. Koltuklarımız hafifçe birbirimize dönüktü, konuşurken başımızı az da olsa –ki burası çok önemli– çevirdiğimiz takdirde birbirimizi görebilecektik. Öğrencilerin önerisiyle el kaldıranlara sırayla söz vermeye karar verdik. Beni davet ederlerken diğer konuğun da Ece Beyhan olacağını söylemişlerdi. İkimiz de yaşamlarımızı etkileyen en önemli tercihimizden kısaca söz edecek ve sonra bunlar üzerine bir buçuk saatlik bir söyleşi yapacaktık. Daveti yapan bu seferki öğrenci kulübü işini çok ciddiye alıyordu. Biz de konuklar olarak önceden verdikleri talimatları izleyerek kısaca konuştuktan sonra soru-cevap kısmına geçtik.

Benim yaşamımı etkileyen en önemli tercihim New Jersey’de yüksek teknolojinin karar vericilerinden biriymen yaşamımı roman yazarak devam ettirmeye karar verip İstanbul’a dönüşümdü. Hangi şirkette çalışmayı bıraktığımı öğrenince öğrenciler her zaman olduğu gibi şaşkınlık ve üzüntü nidaları çıkarmışlardı. İlk romanım beğenilmeseydi böyle bir tercih yapmamın zor olacağını vurgulamam onları ikna etmişe benzemiyordu. Hangi roman öyle bir şirkette çalışmayı bırakmaya değerdi ki! Yazmak istediklerimi boş zamanlarımda yazamaz mıydım? Üniversiteyi bitirip yaşam okulu başladıktan sonra en fazla on yıl içinde çoğunun düşüncesi değişecekti, biliyordum. Ece’nin yaşamını en çok etkileyen seçimiye Londra’da çalışırken İstanbul’a dönüp yaşamını burada geçirmeye karar veriydi. Benim yaptığım gibi bir gerekçe göstermemiş ya da çalıştığı yeri söylememiş, durumunu tek bir cümlede özetlemişti. Bu bir anlığına da olsa kendimi lüzumsuz bir açıklama yapmış gibi hissettirmişti fakat üzerinde durmadım. Düşünecek daha önemli şeyler vardı.

İkimizin de İstanbul'a dönüşümüzü yaşamamızdaki en önemli tercihimiz olarak belirtmemiz ilginç bir rastlantıydı. Bunu daha sıcak bir diyalog için fırsat bilip, "Demek İstanbul'a dönüşü güzel olan tek şehir Ankara değil" dedim. Eski olsa da çok kötü bir espri değildir. Üniversite yıllarında Ankara'da okuyan arkadaşlarımızı ne çok kızdırırdık böyle! Ama Ece sanki gülümsemiş olmak için gülümsemiş, bir yorum yapmamıştı. Zaten sıklıkla bana değil salona bakıyordu. Belki de oturduğumuz koltuklardan bile yaşlı olan bu Yahya Kemal esprisini tıpkı öğrenciler gibi o da anlamamıştı. Esprilerin komikliğinin zaman içinde aşınmasına alışmak yeni espri tarzlarını öğrenmekten daha zordur.

Çoğunun arzusu yabancı bir ülkede yaşamak olan öğrenciler Ece'nin de benim de yurtdışında yaşamaktan vazgeçmemizi sorgulayacaktı tabii. Beklediğim gibi ilk önce bu yönde sorular geldi. Üniversiteyi de Londra'da okuduğu ve uzun yıllar yurt dışında yaşadığı için, Ece'nin durumu benimkinden biraz farklıydı. Bu yüzden bu soru üzerinde daha çok ben konuştum. Yalnız bütün salonda söylediklerimle ilgilenmeyen bir tek Ece var gibiydi. Başı hafifçe de olsa bana dönmüyor, gözleri daha çok kalabalığa kayıyordu. Aslında bunda şaşılacak bir şey yoktu. Ama ben birazcık daha özel bir ilgi, belki arada kaçamak bakışlar, hani hayal gücümü çok zorlarsam, anlamlı gülücükler bekliyordum. Bu arzularıma kavuşamamak biraz can sıkıcı olmakla beraber, pes ettirecek kadar önemli değillerdi. Zaten o arada kafamda türlü planlar yapıyordum. Aynı anda birçok iş yapan bilgisayarları yıllarca tasarladığım için paralel düşünme konusunda kitap yazabilirdim; gerçi sonradan yazdım da. Kafamdaki minik planlara kısa zamanda gün doğacak o baş bana dönecekti.

Bu arada konuşmalar hararetle devam ediyordu. Beklediğim fırsat, bir öğrencinin Ece'ye uzun yıllardır medyanın içindeki bir gazeteci-yazar olarak anılarını yazmayı düşünüp düşünmediğini sorması ile geldi. Ece sorunun klişe oluşuna takılmadan sadece

gölümseyerek, “Aslında anılarımı değil de yaşamöykümü yazma planlarım var. Gerçi kafamdaki tam bir otobiyografi değil ama, bakalım...” dedi. Birkaç dakika sonra aynı soru bana yöneltilince, öyle bir düşüncemin hiç olmadığını kaşlarımı kaldırıp hiç kelimesinin üstüne bastıra bastıra söyledim. Buraya kadar bir sorun yok, her şey tamam. Ama sonra Ece’ye dönüp o unutulmaz cümlemi kuruverdim:

“Yaşamöyküsü yazarak geçmişte yaşamak, geleceği durdurup güvende kalmanın en kolay yoludur.”

Bunu söyleyince öğrenciler gülüşmeye başladılar. Nereden aklıma gelmişti ki bu başı da ucu da birbirinden muğlak ve sonradan saçmalamanın dik âlâsı olduğunu düşüneneğim lâf? Geçmişte yaşamakmış, geleceği durdurmakmış... İlkokuldayken de beğendiğim kızların saçını çekerdim ama epeyce uzun zamandır bunu yapmama gerek kalmıyordu. Gülmeyen hatta şaşkınlıkla bana bakakalan tek kişi sahne arkadaşımdaydı. Kim yeni tanıştığı birinden böyle bir hamle bekler ki? Ama birkaç saniye içinde kendini toparladı, eliyle saçını kulağının arkasına attı ve aklımdakini okumuş gibi gülümsedi. Umduğum gibi altta kalmayacaktı. Gülmüseyişinin sesindeki soğuklukla anlam yitirmesine özen gösterdiğini sadece benim anlayabileceğim bir şekilde:

“Kimin hangi zaman aralığında güvende kalacağı hiç belli olmaz. Bilim-kurgu yazarlar gelecekte mi yaşarlar?”

“Kim bilir?”

“En son ‘çoksatan’ bir bilim-kurgu kitabı yazmış biri olarak, belki de siz?”

“Bilmem ki?”

“En azından sizin çok satması amacıyla roman yazmadığınızı ümit ediyorum, Tunç Bey.”

Artık dayanamayıp kahkahalar atarak, “Doğrusu ben de!” demem üzerine, öğrenciler öncekinden daha da yüksek sesle gülüştüler, Ece de kalabalığa gülümsedi. Hatta birkaç kişi alkış-

ladı. Karşımdakini doğru tanımış olmanın keyfiyle attığım kahkahalar gerçektir. Ece'nin başı bana en az doksan derece dönmüş, arzu ettiğim ilgiye de üstü kapalı hakareti yiyerek en sonunda kavuşmuştum. Tam da doğru açıdan hak ettiğim golü bana atacak bu dünyada kaç kişi vardı? Minik oyunum hesapladığım gibi berabere sonuçlanmış, belki de aramızdaki buzları biraz olsun eritmişti. Bugün olsa, her öğrencinin elinde akıllı telefon, çoktan internete düşmüştük; ânın canlı görüntülenemediği, unutuluların hemen hatırlanamadığı, hafızamıza daha çok ihtiyaç duyduğumuz, daha dün gibi olan zamanlar.

Bunlar üzerine Ece de bana kitaplarım hakkında birkaç soru sordu; hangi konu üzerinde yazacağıma nasıl karar veriyordum, romanlarımı nasıl tasarlıyordum... Söyleşinin seyri değişmişti. O âna kadar biraz daha güncel ya da kişisel ilerleyen konuşmalar, son kitabımın konusu olan zaman ve hafıza üzerinde dönmeye başladı. Ece'nin okuyup okumadığını pek kestiremesem de, romanımı okuyanlar vardı. Sınavlardan bunalmış öğrencilere hafıza sorunu ilginç gelince daha çok söz almaya başladılar, program planlandığından daha uzun sürdü. Esas hafızayı zorlayanın giderek biriken anıları ve deneyimleri anımsamak olduğunu, bunun da zamanla başlarına dert olacağını onlara söylemek için henüz çok erkendi.

Söyleşi bittiğinde âdet olduğu üzere öğrenciler yanımıza üşüşti. Az da olsa kitap imzalatanlar, kitap yanlarında olmasa da okumuş olduğunu iddia edenler, herkesin ortasında soru sormaktan çekinip yüz yüze konuşmak isteyenler... Ece'yi bir ara kaybeder gibi oldum ama sonra tekrar gördüm. Sakin bir şekilde gülümseyerek soruları yanıtlıyordu. Beklediğim ilgiyi göstermeyip beni memnun edememişti ama anlaşılan bu konuda yalnızdım. Samimi davranması ve kendini çok önemseyerek konuşmaması öğrencilerin hoşuna gitmişti; ikimizi de çevreleyenlerin sayısı birbirine yakındı. Hem sorularla baş etmem hem de

koyu renk kafaların ortasında Ece'ninkini seçmem gerekiyordu. Bir yandan da söyleşi sonrasında onunla nasıl daha fazla zaman geçirebileceğimi hesaplamaya çalışıyordum. Bunları yapabilirsem dahi onu kalabalığın içinden çekip çıkarmak zor olacaktı. Böyle zamanlarda çocukluğumdan beri sevdiğim, insanları zor durumlardan kurtaran, süper kahramanları anımsarım.

Onun bana bakmadığını düşünmem kuruntu değildi. Çünkü neredeyse tüm söyleşi boyunca gözüm ondaydı. Tıpkı on yıla yakın zamandır gördüğüm fotoğrafları ve arada sırada denk geldiğim ya da açıp izlediğim videolarındaki gibiydi. Sakin bir ses tonuyla konuşuyor, aynı benim gibi arada espri yapıp öğrencileri güldürüyordu. Konuşurken, pantolonuyla aynı renk, bej yüksek topuklu sandaletlerini sallıyor, hatta bazen şeftali renginde oje sürülmüş ayak parmaklarını oynatıyordu. Oje rengi de, ayakkabı seçimi de beni şaşırtmıştı. Nedense böyle bir söyleşiye kapalı ayakkabılarla gelinmesi gerektiğine dair bir önyargım varmış. Ah tabii, İngiliz kızları, beyaz bacakları kış soğuşundan morarsa bile yüksek topuklu sandaletlerle dolaşır, İstanbul'un tatlı mayıs serinliği vız gelir! Hem öyle ayakları olan her kadın hava serin de olsa hep sandalet giymek ister! Ece'nin ten rengine yakın, ayaklarını çıplakmış gibi gösteren ince bandın tuttuğu o yüksek topuklusunu unutmak ne mümkün!

Bunları düşünürken o ayak fetişisti ressamın öyküsü gelmişti aklıma. Adam o kadar çok seviyordur ki ayakları, ancak o şekilde ilham alabilir, resim yapabilir. Bu yüzden sevgililerinin ayaklarını yıkar, ojeler sürer, yaz-kış demeden sandalet giymelerini arzu eder. Yalnız, kadınlar kendilerini değil de ayaklarını sevdiğini öğrenmesinler diye, onları kısa bir süre içinde terk etmek zorundadır. Yoksa sırrı ortaya çıkacaktır; bundan da çok çekinir. Ayak takıntısından çok utanmaktadır. Neredeyse tüm yaşamı bu sırrının ortaya çıkacağı endişesiyle geçmiştir. Ancak son sevgilisinden bu kural bozulur. Ona, daha doğrusu ayaklarına, bana göre

ikisine de, o kadar âşıktır ki, bir türlü ondan ayrılmak istemez. Başyapıtlarından biri olduğuna inandığı kıpkırmızı son tablosunu onun ayaklarına kırmızı oje sürerken tasarlamıştır. Yine de bir gün zor da olsa vahim kararı verir. Ne kadar tutkuyla sevsede o kadını ve güzel ayaklarını, onlarla sevişmeyi kaybetmeyi göze almak zorundadır. Çünkü terk de etse, sırrı da ortaya çıksa, nefret edileceğine inanır. Tercihini her zaman olduğu gibi ilkinden yana kullanmaya karar verir. Tam o sırada beklenmedik bir şey olur; şaşkınlıklar içerisinde sevgilisinin de kendi gibi ayak fetişisti olduğunu öğrenir. Böylelikle adamın ezeli yalnızlığı son bulur. Alışıldık durumun aksine fetişizm sadece erkeklere mahsus değildir. Kadın da en az kendisi kadar ayaklara divanedir. Sadece ressamdan daha cesur çıkmış ve son sevişmelerinde utana sıkıla da olsa bunu itiraf etmiştir.

Hikâye erotik olduğu kadar komikti de. Acaba gülmek kadar erotik çok az şeyin olduğunu mu söylemek istemişti yazar? Belki de insan ancak kendi gibi birini bulursa yalnızlığı sona erebilir diyordu. Ne söylemek istediğimizi bazen okurlar bizden daha mı iyi anlar?

İkimizi de çevreleyen öğrenci sayısı hiç azalmayacak gibi görünüyordu. Ece'nin yüzünden biraz yorulduğunu anlayınca, kendi etrafımdakilerden telefonla konuşma numarasıyla kurtulup onun ortasında bulunduğu kalabalığa doğru yürüdüm. Yanına yaklaştığımda ciddi bir şekilde, "Ece Hanım araba gelmiş, ayrılmamız gerekiyor" dedim. Bu tür bir emrivakiyi ancak böyle bir durumda kabul edeceğini hesaplamıştım. Ece hiç renk vermeden, "Teşekkür ederim haber verdiğiniz için" dedi. Ayrılışımızı protesto eden öğrencilere tekrar görüşme sözü verip veda ettik. Salondan çıkınca küçük yalanım için özür diledim. O da zaten çok yorulmuş olduğunu söyleyip onu kurtardığım için teşekkür etti, benimle okulun loş koridorlarında yürümeye başladı. Ece'nin salonda takındığı neşeli yüz ifadesi biraz değişmişti. Bu-

nun benimle ilgili olmadığını hissetmiştim. Kim kalabalığın karşısına kolayca maskesiz çıkabilir ki? Benim yüzümden olmasa da henüz kendi işime yarayan bir durum çıkartamamıştım ortaya. İlişkiyi yapboz tahtası belleyip süpermenlik yaptığım için, sahne arkadaşlığımız aklım sıra suç ortaklığına dönüşecek daha sıcak bir diyaloga kapı açacaktı!

Aslında benim tüm o kahramanlık fantezilerine girmeden hemen “Siz tabii ki geçmişin konforunda yan gelip yatmış olarak düşünemeyeceğim birisiniz” diyerek ondan özür dilemem gerekiyordu ama nedense yapamadım. Tam, “Birer yorgunluk kahvesi içebilir miyiz?” minvalinde bir şeyler söylemeye yeltendiğim anda da telefonu çaldı. Bana, “Kusura bakmayın, bunu yanıtlamam gerekiyor” deyip konuşmaya başladı. Bu yine bana olan ilgisizliğine ya da kızgınlığına dair bir işaret olsa da yılmamaya karar verdim. Belki de bana ne yapsa hak ediyordum. İlgisini çekmek için o lâftan başka bir yol bulabilirdim ama becerememişim. Esprilerime gülüp konuşsa da, beni pek umursamıyor gibiydi. Belki de ben uzunca bir süredir yaşadığım “ünlü karizmatik yazar” şablonumdan o kadar çok şımarmıştım ki, normal davranan kadınların benimle ilgilenmediğini düşünmeye başlamıştım.

Ece’nin telefon konuşması uzun sürecek gibiydi. Özel bir konuşma olabileceğini düşünerek arkasından yürümeye başladım. Arkada kaldığımı fark edince, ayrıldığımı sanıp bana şöyle bir baktı ve vedalaşır gibi hafifçe el salladı. Ben de aynı şekilde karşılık verdim, mümkün olduğunca sevimli davranmaya çalışarak. Tabii ki onun peşini bırakmaya niyetim yoktu. Sadece nezaket göstermek için biraz daha geride kalıp onu uzaktan takip edecektim. Hafif kokulu bir rüzgâr bırakarak önümde ilerlemesiyle yetinmeli, o saçma lâfımı telafi etmeliydim. Aslında saçma olmayacak kadar anlamlı olduğu için sadece yersizdi ve bu işimi daha da zorlaştırıyordu.

1970'lerden 2000'lere altı kahraman anlatır *Hep Sondan Başlar*'ı. Büyükada, İstanbul, Bern, Paris, Milano ve Londra'da iç içe geçen hikâyeler, yaşamöyküleri ve aşklar. Burada hangi hikâye esas olmalıdır, hangi kahramanın anlattığı gerçek, hangi anı kime aittir, bilinmez. Belki de “Yaşamöyküsü yazarak geçmişte yaşamak, geleceği durdurup güvende kalmanın en kolay yoludur?..”

Taçlı Yazıcıoğlu her bir karakterinin dilini-derinliğini, yaşamını-kavşaklarını, söylediklerini-söyleyemediklerini öyle incelikli anlatır ki, roman aşkla başlar, ülkenin modernleşme yıllarını fona alırken varoluşsal soruları savurur ve biz okurları inanılmaz bir sona kavuşturur.

“Kahramanlarının bütün çarpıklık ve ters düşmelerinin derininde yine bir kişi ve birey olduklarını ancak özgün bir romancı gösterebilir. Taçlı Yazıcıoğlu da bunu yapıyor.”

– Önay Sözer

“Hayatlarımıza sızan hayatlar, ‘o köşeyi dönmeseydik’ olacaklar, travmalarımızın derin izler düşürdüğü kişiliklerimiz, yakamızı bırakmayan ‘geçmiş’, kendimizi koruma ve koruyamama biçimlerimiz... Bence muazzam bir derinlikle işlenmiş bunlar.”

– Sevilay Çelenk

“Taçlı Yazıcıoğlu’nun karakterleri de o kadar ikna edicidir, bildik bir hikâyeyi o kadar güzel anlatırlar ki, insan her ne kadar bambaşka bir hayat yaşamış olsa da kendini o olayların bir parçası hisseder... Ve evet, yazarın keskin bir üslubu var! Onu hemen ayıran bir üslubu.”

– Çiğdem Erkal

